

Să evităm de a gândi: «Dacă alții ar fi fost mai buni, ași fi fost și eu». Este prea comod! Fiecare trebuie să spună: «Încep eu să fiu bun», fără a aștepta ca să se creeze o situație ideală pentru a putea trăi bine și liniștit și de a putea atunci să fie considerat bun.

O călugăriță jurnalistului care o întreba: «Spuneți-ne Mai-că, ce anume trebuie făcut pentru ca lumea să se schimbe în mai bine?» i-a răspuns: «Pentru ca aceasta să se întâmple trebuie să ne schimbăm *eu și dumneavoastră!*».

Să ne ajute Domnul să înțelegem în ce anume trebuie, într-adevăr, să ne schimbăm în mai bine!

MONAHIA ANNA MARIA

DUMNEZEU IZVORUL IUBIRII

MICI CUGETĂRI

Dumnezeu l-a făcut pe om dându-i posibilitatea de a trăi în comuniune cu El și cu alți oameni, dar a intrat Dezbina-torul și de aici a izvorât marea tragedie a omenirii care este învrăjbirea.

Dacă ne separăm de aproapele, de frați, rămânem separați și de Dumnezeu care este izvorul unității, al iubirii și al păcii.

Hristos este *unul* și noi L-am împărțit. A fost făcut bucăți cu toate formele de dezbinare dintre creștini pentru lucruri care printre altele sunt doar rodul unei încăpățănări și a unei logici omenești.

Hristos este *unul* și noi nu trebuie să-L împărțim, așa cum și Biserica este *una* și noi nu trebuie să-i smulgem haina fără cusătură, adică țesută în întregime.

Nu trebuie deci să dezbinăm niciodată, dar pentru a nu dezbină trebuie să iubim. Iubirea, într-adevăr, ne unește și are

ca și condiție indispensabilă smerenia și capacitatea de a ierta. Doar cine este smerit știe să ierte, chiar și atunci când este rănit și jignit; doar cine iartă păstrează unitatea și menține iubirea. Este o condiție pe care trebuie să o trăim cu toții, pentru că avem nevoie de a iubi mereu, de a ierta și de a sta uniți, trăind unii pentru alții.

Sfântul Pavel ne spune că Hristos «a murit pentru toți, ca cei ce viază să nu mai vieze loruși, ci Aceluia care pentru ei a murit și a înviat» (2 Corinteni 5, 15).

Niciodată nu trebuie să ne punem pe primul plan – *eul* nostru – pentru că cel care ne convinge de a face aceasta este Dezbinaătorul, acela care vrea să ne separe de alții; trebuie în schimb să căutăm mereu de a fi *pentru* alții așa precum Hristos care a venit ca și un Miel pentru a Se jertfi *pentru* mântuirea noastră.

Dacă înlăuntrul nostru păstrăm vrajbă și gânduri sau sentimente ostile care ne separe de alții, noi în realitate îl dezbinăm pe Hristos înlăuntrul nostru și împărțim Biserica care este Trupul mistic a lui Hristos. Este deci necesar de a cultiva doar gânduri și sentimente bune care știu să pună în relief doar binele care este în alții și care știu să ne țină uniți; nimic nu trebuie să ne despartă.

Sfântul Pavel ne amintește: «Cine ne va despărți pe noi de iubirea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigoana, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia? Dar în toate acestea suntem mai mult decât biruitori, prin Acela Care ne-a iubit» (Romani 8, 35.37).

Nimic deci nu ar putea să ne despartă dacă L-am iubi cu adevărat pe Hristos, așa cum trebuie să-L iubim, adică nu cu o opinie a noastră, în mod posesiv sau exclusiv, cum se face atunci când se împosează de ceva sau de cineva și se zice să îl iubește. Pe Hristos nu este posibil de a-L iubi așa: a iubi pe Hristos înseamnă a iubi și pe toți aceia pe care El îi iubește și ca și El trebuie să ne dăruim pentru toți căutând de a fi mereu cei dintâi în a cere iertare dacă fără să vrem sau intenționat am rănit pe cineva. *Cu orice preț* trebuie să păstrăm unitatea și să nu ne despărțim de Hristos pentru a nu ne despărți de frați, pentru că nu putem să-L iubim pe El și să nu iubim pe frați.

Dacă avem persoane dragi și cineva îi urăște sau pe tatăl și pe mama noastră, cum putem să ne gândim că aceste persoane ne iubesc și pe noi? Sunt de exemplu căsătoriți care spun că se iubesc, totuși unul dintre ei detestă și jighește părinții altuia, în acest caz nu este posibil să spună că iubește, nu este o iubire adevărată, iubirea nu ucide, pentru că atunci când nu se iubește se ucide celălalt înlăuntrul inimii, vrând să nu mai existe.

Trebuie de a iubi, într-adevăr, indiferent cum sunt alții, evidențiind mereu doar binele care există în ceilalți, văzând cu sinceritate și smerenie slăbiciunile și fragilitățile personale.

Hristos nu putem și nu trebuie să-L împărțim niciodată: dacă împărțim Biserica Sa, Trupul său mistic, ne sfâșiem (cf. Mt 27, 51) pe noi înșine, pentru că Hristos atunci nu este în noi.